

»Ko bi lonce prodajal,« so mu rekli, »bi jih gotovo kupili. Ali pa lopate in motike. Sabelj pa ne maramo. Čemu pa nam bodo? Vojske nimamo, tatov in razbojnikov pa pri nas ni, da bi jih pobijali. Kdaj smo jih že pregnali! Kvečjemu kak pijanec se še kje prikaže.«

Jezen se je cigan vrnil v deželo, kjer je sablje dobil. Od nošnje so se mu napravili na hrbtu veliki žulji.

Otrok ni bilo v vasi. Sedeli so sredi polja in igrali na gosli. Zdelo se jim je, da se je sonce ustavilo in da posluša njihovo pesem, tako je bila lepa. Nebo je bilo jasno in prijazno, žito je valovalo in spremljalo gosli in pesem. Otroci so podprli glavo z rokami in strmeli v tistega, ki je sviral. Odkar so imeli gosli, so se zmeraj skrivali sredi polja in kadar so jih odrasli iskali, jih niso mogli nikoli najti. Zato so se silno začudili, ko je prišel cigan do njih. Nenadoma je stal med njimi, zdelo se jim je, da je zrasel iz tal. Vrgel je sablje po tleh, da so zazvenele in rekel z razburjenim glasom:

»Osleparili ste me! Nihče jih noče vzeti. To je staro blago, ki ne da nihče dinarja zanj. Ali vas ni prav nič sram, da tako opeharite staroga človeka?«

Otroci so se začudili:

»Res? Pa saj smo to že poprej vedeli. Tudi pri nas jih nihče ne mara. Ljudje hodijo mimo njih in se niti ne ozro nanje. Kvečjemu z nogo jih kdo brcne. Zato se nam je zdelo čudno, da si jih ti vzela.«

»Naj bo,« je zagodrnjal cigan. »Toda vrnite mi gosli!«

Prosili so ga na vso moč, naj jih jim pusti. Odkar imajo gosli, je kar nekako drugače na svetu. Sonce sije prijazneje, tudi delo jim je lažje in če so kdaj lačni, kar mimogrede pozabijo.

Toda cigan jih ni hotel pustiti.

»Moje so!« je trdil uporno.

Žalostni so mu jih dali. Za slovo jim je cigan še zaigral prelepo pesem, tako, kakor je še niso nikoli čuli, tako, da so pozabili na vse bridkosti. Šli so za njim do vasi, skozi vas in potem še na hrib za vasjo, tam so se ločili. Ves vesel se je cigan odpravil v svet in igral med potjo na gosli. Ko je že davno izginil za ovinkom, so otroci še zmeraj gledali za njim ...

Sablje so pa ostale v polju. Veter je vzdignil prah s ceste in jih pokril, da so postale sive, rjave in so se komaj razločile od zemlje ...

Gustav Strniša:

Nočni pavlinček.

*Ponočnjak se ne boji,
vso noč le okrog frli,
išče luči, k nji zapleše,
da se svetlo krilo kreše.*

*Nočni pavlinček veselo živi,
včasih še k zvezdicam zakoprni,
dvigne kreljuti, splava v nebo,
pade utrujen na črno zemljo.*

*Nočni pavlinček svetlobe želi,
ki ponočnjaka ga umori,
enkrat zamaknjen ves v luč bo sfrlel
in na plamenu zgorel.*